

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA

Abonamentul 100 lei pe an pe velină

Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Palatul „Tăcerii“

„Casa tăcerii“ ce se va construi pe terenul din spatele așezămintelor Principesa Elena din Soseaua Vergului, în Martie 1937 din inițiativa sculptorului surdo-muți de sub înaltul patronaj al M. S. Regina Maria.

Planul a fost admirabil întocmit de talentata arhitect diplomat Ileana Ionescu fiica eroului Căpitan Ionescu Dobrogeanu mare mutilat de război.

ȘTEFAN GRAUR

Moartea în puterea-i necruțătoare a atins cu aripa-i misterioasă pe Ștefan Graur, unul din cei mai însemnați și vrednici fiii ai județului Putna căruia, în mare parte, i se datorește dezvoltarea temeinică a acestui județ.

Sunt doar câteva săptămâni când l'am întâlnit în trenul de Cernăuți—el mergând la Focșani iar eu la Ploști să particip la concursul pentru monumentul Regelui Ferdinand I—întrevedere scurtă în care am discutat despre nenorocirea ce s'a abătut asupra institutului de surdo-muți pentru care el nu a putut face nimic nevoind să se mănjească cu desgușătorul spectacol la care s'a prețat și se pretează încă unii din acoliți politici, nechemăți și ticăloși.

Durerea lui pentru instituția deposedată de local, a surdo-muților se desprindea profundă de pe fața lui oțelită de aprige lupte.

Om de vastă cultură; a prig susținător al intereselor clasei de jos din care n'a uitat că-și trage obârșia, Ștefan Graur s'a fixat de veci în Pantheonul oamenilor de frunte al județului Putna alături de marele și regretatul Nicolae Săveanu.

Moartea lui ne cernește pe toți de o potrivă — prieteni și neprieteni — iar figura lui titanică de român

neaoș în a cărui privire, plină de expresivitate, se proiecta caracterul ferm și de rezonanță a luptătorului gata oricând și în orice clipă de luptă, va dăinui luminoasă și dominantă dealungul secolelor ca o slovă cizelată adânc în granitul cel mai rezistent.

V. Dimitriu-Leorda

Dela „Asoc. Corpului medic-pedagogici

La congresul federației generale a salariaților publici, președintele asociației profesorilor medico-pedagogici din România a cerut:

1. Unificarea instituțiilor pentru educarea, instruirea și pregătirea practică a copiilor orbi, surdo-muți și debili mintali prin trecerea lor sub autoritatea unui singur ministru.

2. Salarizarea uniformă a profesorilor medico-pedagogici prin echivalarea lor fără deosebire cu profesorii secundari titulari definitiv în tot ce privește salariul, drepturile și datorile, drepturi recunoscute prin legi în vigoare, dar neaplicate uniform tuturor profesorilor medico-pedagogici.

3. Intocmirea unei legi potrivite acestui corp al cărui anteproiect să fie încredințat Asociației profesorilor medico-pedagogici din România singură în măsură a cunoaște și soluționa această problemă.

Un miracol

A murit de curând în America o femeie, care se putea mândri că săvârșise un miracol. Ea se numea Anne Sullivan Macy și făcuse dintr-o fetiță orăbă, surdă și mută o femeie de o cultură superioară și, ceva mai mult o femeie fericită. În adevăr, d-na Macy, devotându-se miciei Helen Keller, căreia natura îi refuzase principalele simțuri, nu numai că i-a deșteptat inteligența adormită, dar i-a dat puțința să și-o desvolte, făcând-o să-și asimileze toate cunoștințele necesare spre a ajunge o femeie cultă, care provoacă admirația celor ce o cunosc.

Timp de 40 de ani aceste două femei au trăit nedespărțite și când, acum cinci ani Mrs. Macy orbi și ea, e-leva sa îi servi de călăuză și de trăsură de unire cu lumea din afară.

În urma unei operații, Mrs. Macy își recăpătă vederea, dar acum de curând se îmbolnăvi și muri în vârstă de 70 de ani, aproape în ajunul zilei hotărâte de președintele Roosevelt, spre a-i acorda atât ei cât și elevii sale câte o medalie pentru colaborarea lor de un caracter atât de eroic și de vastă însemnătate.

Amicelor Surdo-mute

Multe dintre noi trebuiesc singure să-și câștige pâinea. Unde și cum, aceasta decide talentul și meseria pe care ai învățat-o. Imprejurările deosebite joacă un rol decisiv, femeia surdo-mută care și-a primit educația și și-a învățat meseria la Institutul de Surdo-muți pot mai lesne ține piept greului vieții decât acelea ce au asurzit mai târziu, aceste din urmă au fost smulse din lumea lor vorbitoare și adesea sunt silite să renunțe la vechea lor ocupație spre a-și căuta alta nouă potrivită cu starea lor pe care le-a hărăzit destinul. Ele însăși trebuie să se schimbe cu totul ceea ce e foarte oșitor și absorb nervilor toată puterea nu numai dela ele dar și dela ceilalți tovarăși de muncă cari sunt vorbitori.

Amică, gândește-te și tu câtă răbdare iar trebui unui semen al nostru dela tine însăși de exemplu, dacă nu ar putea alerga tot așa de repede ca tine pentru că l'ar durea picioarele. Sau un orb, din calea cărui trebuie totul să-i dai la o parte pentru că să nu se lovească să nu se împiedece să nu cadă... Intocmai așa e și cu tine și cu mine printre cei cu vocea și urechile tefere cari ar trebui să ne ia mai mult în considerație că suntem surde. În atelier acolo unde lucruri se petrec atâtea tu nu auzi pe

(Continuare în pag. 11-a)

Crăciunul se apropie!

Crăciunul se apropie! E sărbătoarea iubirei, a bucuriei și a armoniei să fie!

Lumea preaca grăbită de prin birouri, ateliere mai vioaie ca oricând. Căci mai sunt încă atatea de târguit menite doar să facă ceva: Crăciunul e aproape! pe fețele celor grăbiți li se citește bucuria, dar vezi și fețe pesimiste, altele mahnite. Aici trebuie să cumpărăm și BUCURIE, adică să cumpărăm ceva ce ar produce bucurie. Inșusi cuvântul a „cumpăra“ are așa o expresie proprie. Ce bine-i de acela care în acest moment e ferit de orice griji.

Dar există și bucurii cari nu se pot cumpăra. Aceste sunt altele, sunt bucurii ideale.

Desigur că timpurile de azi, lupta grea pentru existență năruie aproape tot idealismul în noi însă un CEVA trebuie să știm să ne păstrăm. Sărbătoare a Iubirei! Copilașilor iubiți-vă între voi și cei mari, cei Adolescenți, trebuie ca în aceste zile mari să fie tot numai dragoste și bunătate pentru cei din jurul lor. Căci unde e iubire e bunătate unde e bunătate este voie bună și pace.

Și pe Pământ pace între oameni. Și de ce s'ar mai certa unul cu cellalt? Pentru că nu e așa cum ești înșuși sau cum ai dori să-l ai. De ce așa de rar se impacă unul cu cellalt? Pre oameni să-i luăm așa cum sunt cum le e felul lor și să nu-i cicălim sub motiv că am voi să îndreptăm ceva la ei: Căci pe cât ne putem bucura de vederea unui tandafir, tot așa de bine ne putem feri de spini! Și doar oamenii nu pot să fie tot așa cum am dori noi să fie. Și aceasta ar fi foarte plicticos pe lume. Când există divergență de păreri pentru aceasta nu e neapărată nevoie de ceartă; aici trebuie să existe rațiune ca să se ea o părere mai bună în beneficiul unuia sau al tuturor. Dar rațiunea trebuie să domnească.

Dă Doamne să aibă fiecare parte de un Crăciun frumos unuia în cercul alor săi, altul afară la Țară, al treilea în singurateca-i tăcere; dar frumoase și fericite vor fi sărbătorile pentru oricine care e cu pacea în inimă, adânc în sine.

Silvia V. Dimitriu Leorda

Filme

— Era pe vremea ultimului sultan, Mehmet. Personalul de serviciu al Consiliului de miniștri era compus din surdo-muți.

— De ce?

— Discuțiile dintre membrii guvernului erau uneori atât de vehemente, încât cei de pe sală le-ar fi putut auzi și transmite prin indiscreționi.

— Atunci cum se înțelegea cu ei publicul care avea chestiuni de rezolvat? Un povestitor sincer și interesant al stărilor de atunci, constatate personal, trebuie să știe.

— Printr'un sistem foarte simplu. Cine voia să se prezinte, de pildă, ministrului de externe, făcea o cruce din două degete, pentru că mai toți ambasadorii erau creștini. Surdo-mutul în livrea aurită îl pricepea imediat și îl anunța șeful departamentului.

— Dar pentru ministrul de interne ce trebuia să faci?

— Arătai cu degetul buznarului interior dela haină, fiindcă și acolo fondurile secrete erau manipulate tot la acest ministru privilegiat.

— Dar dacă avea unul o treabă la finanțe?

— Făcea cu două degete semnul număratoarei, adică semnul în vigoare pretutindeni pentru făgăduirea bacșișului. Surdo-mutul înțelegea și se executa.

— Aș fi curios să știu cum

se proceda la comunicații și lucrări publice.

— Se întindea două degete, așa cum dau mâna parvenitii. Asta înseamna două linii de cale ferată.

— Și ce s'a ales de Mehmet?

— A rămas pe linia moartă când s'a produs ciocnirea fatală între trenul primitiv al vechiului regim și trenul blindat al celui nou.

Don José „Universul“

Concursul pentru „casa tăcerii“

Se aduce la cunoștința celor interesați că concursul publicat pentru „Casa tăcerii“ s'a contramandat întrucât societatea surdo-muților a găsit că este mai util a se executa lucrarea de mai sus fără concurs, cu un arhitect diplomat, ales de societate.

În modul acesta societatea, care are foarte puține fonduri fiind ajutată de puțini oameni cu adâncă înțelegere față de cei năpăstuiți de soartă, va suporta cheltuieli mai mici pentru executarea și realizarea proiectului de construcție.

Citiți și răspândiți

ziarul

„Răsăritul Nostru“

Amicelor surdo-mute

(Urmare din Pag. I-a)

cei ce chiamă la grabă. De-acea fii răbdătoare când șefu i-ți trăneste puțin mai tare lucrul pe masă. Cu cât mai răbdătoare ești cu atât mai ușor poți suporta viața. Nu uita odăita ta să ți-o ții curată. Dacă pe la amiază mai ai timp, atunci mai poți cârpi ceva căci măcar că i-ți sunt rufăria și îmbrăcămintea atât de simple dar dacă le știi curate ai mai multă bucurie și iți dă mai multă siguranță. Dacă ești singură și ai aptitudine atunci e bine să ai și interes spiritual: de exemplu o carte frumoasă te așteaptă seara când vii dela munca zilnică. Sau un lucru de mână frumos, o broderie drăguță sau practică i-ți place să te ocupi și cu filatelica...sunt doar atât de multe și drăguțe ocupații pentru tine când ești singură seara acasă, ocupații cari au darul să-ți facă ca drumul tău stîngher în viață să-ți pară bogat. Căci eu dragă amică! eu cred că nu ai putea tu face să-ți petreci timpul astfel spre ați putea aduce uitarea destinului tău amar. Noi suntem condamnate să trecem așa lipsite de auz, prin viață, și Soror! granițele pe cari ți le impun meteahna ta să știi să le păstrezi. Fii serioasă nu primi să fii jucăria nimănui. Ferește-te să faci dragoste despre care de la început poți înțelege că nu e de tine, fie din cauza surzaniei tale, ori că ești o fată săracă. Sau dat multe păreri asupra acestei teme, dar de

un lucru să ne luăm aminte. Noi trebuie să stăm limpede și sincere înaintea noastră însăși: această limpezime nu o găsim în beție de simțuri ci în tăcerea sufletului nostru.

Atât timp cât tu iți exerciți o meserie trebuie mai întâi să ai grije de tine și ținând în ordine interiorul și exteriorul tău nu vei mai avea timp să te joci cu toate fleacurile. Pentru orice eventualitate e mai bine să fii econoamă cu puținul tău timp liber și încă cu puținii tăi bani, câștigați de tine.

Și acum să sper că și noi suntem membre folositoare Poporului nostru. Să ne strângem rîndurile și cu credința în Dumnezeu, Suveran și Dregătorii noștri drepti să ne iubim Țara noastră și pe frații noștri de suferință și dacă noi vom iubi așa atunci nu va mai fi nevoie să fim atât de neîncrezătoare, acele mici și mari neplăceri ce ne aduc surzenia noastră nu ne vor mai costa atâtea oare triste, și câteodată seara când pui lucrul la o parte și ca să-ți petreci timpul mai frumos și sufletul să aibă putere și hrană pentru toată ziua de muncă. Lucru principal! Deaceia veniți cu toatele la noi, la Societate unde surorile tale lipsite de auz te așteaptă, pentruca tu să le mai înviorezi să le dai putere spirituală prin puterea ta în lupta vieții, femeie lipsită de auz.

Silvia V. Dim.-Leorda

Cititorii poate nu-l cunosc pe Vasilică; asta însă nu face nimic, eu am să-l recomand în câteva cuvinte:

Vasilică este fiul d-lui Leorda, Directorul acestui ziar; e în vîrstă de șase ani, părul blond, ochii albaștri și zglobiu nevoie mare. Ca în toți anii, și acest an, Vasilică și-a petrecut zilele călduroase de vară la bunicii săi în Suceava, istoric oraș din Bucovina. Bucuria lui Vasilică nu era proastă când știa că trebuie să plece la bunicul și bunica. Aicea avea libertate multă și se putea zbențui în voie, bunicii ca bunicii iei îi tolerau fel de fel de năsbătăi, una mai zăravă decât alta. Doar atunci când făcea câte una prea ieșită din piele venea bunicul la iel ca să-l scuture puțin, dar Vasilică cu glas mios îi spunea: Lasă bunicule, nu mai fi așa, parcă și tu nu ai fost copil ca mine? Haide iortămă că nam să mai fac! Bunicul la această replică de savant, ce mai putea face, îl lăsa în pace și Vasilică își vedea și mai și de poznele lui.

Așa, acum am să vă povestesc cam ce fel de pozne făcea simpaticul Vasilică:

Bunicii lui Vasilică, aveau un cocoș de toată frumusețea și tinirel, ... să tot fi avut vre-o patru ani, vă închipuți, cocoșul de tinirel ce era, începuse să-și cam dea în petec. Așa într-o bună zi, ajungând-l slăbiciunea celor patru ani, fiind și cam schiop de un picior se târa până în grădinița de flori și se lungi sub o tufă de stînjinei. Probabil că-și aștepta acolo ceasul din urmă. Vasilică tocmai vorbea la porțița cu o domnișoară de vreo cinci ani, și cum dădusea în ierandă dorința față de Vasilică, precum că ar vrea vreo câteva floricele, și Vasilică cavalier nevoie mare dădu fuga în grădiniță, ca să-i îndeplinească dorința. Aicea Vasilică dădu peste cocoș ce sta întins fără pic de vlagă. Vasilică zgâi ochii la iel, îl hășai, dar cocoșul pace.

Vasilică când văzu treaba aceasta, rupse în grabă câteva floricele, i le dădu fetiței, apoi fuga la bunica: Bunică! B.u.n.i.c.ă.ă.ă! Ce-i măi? Ce tipi așa? Ști ceva bunică? Ce? A murit cocoșul. Cum așa? Zău că a murit, bunică. Apoi bine, dacă a murit, murit dute la bunicul și spune-i să puie pe cineva să facă o groapă și să-l îngroape.

Vasilică dădu fuga în grădina lui bunicul. Bunicul stătea pe o lată și-și fuma în tihnă țigara.

Bunicule? Cei?

A murit cocoșul și a spus bunica să puie pe cineva să facă o groapă ca să-l îngroape.

A murit! Și unde e?

E în grădinița de flori. Apoi bine măi Vasilică, dute și spunei Ilenii să facă o groapă și când va fi gata, vino de mă chiamă și-l îngropăm noi cu toată cinstea cuvenită unui cocoș.

Vasilică fuga la Ileana și o puse de făcu groapa sub un nucșor. Când fu gata groapa, fuga la bunicu.

Bunicule, gata groapa, hai să îngropăm cocoșul.

Hai. Se duseră în grădiniță, Vasilică înainte și bunicul după iel.

Nițel bunicule acolo e cocoșul, îl arătă Vasilică. Bunicul se aplecă și când să prindă cocoșul de un picior, acesta căâr și fuga sub o altă tufă.

Bunicul trase repede mâna și se uită după cocoș. Apoi

incepu să rădă cu hohote.

Cum măi Vasilică, aista-i cocoș mort?

Vasilică sta și iel năucit de cap și se uită la cocoș.

Apoi văd bunicule că n'a murit cocoșul, dar vorba e ce facem acum cu groapa?

Ei! lasă nu-i nimic, am pune noi mai târziu ș'o astupe, apoi bunicul rîzând se duse la trebule lui.

Vasilică fuga la bunica. Bunică, știi că n'a murit cocoșul?

Cum așa? Zău că n'a murit. Și povestii bunicii, cum s'a dus cu bunicul să îngroape cocoșul și cum acesta a fugit când a voit să-l prindă bunicul de un picior.

Bunica se puse și ia pe răs. Vasilică când văzu că și bunica rade, începu să-l cam umple ciuda. Cum! Se gândea iel, un afurisit de cocoș să-l facă de răs! Se preface mai întâi că e mort, apoi la îngropat fugi? Lasă că-l învăț ieu minte.

După cum vedeți, Vasilică al nostru, îi cam pușe gând rău cocoșului. El așteptă până după masa pe la prânz, când bunicul și bunica, ca de obicei se culcară puțin, iar Ileana își vedea de vase. Se duse apoi încetșor în grădiniță, făcu ce făcu și prinse cocoșul. După această ispravă se duse de se cătără, pe gard, așteptând să treacă cineva, ca să-i povestească năstrăvănă.

Trecu un ofițer cunoscut.

Măi d-le ofițer?

Ce e Vasilică?

Stai să-ți spun ceva.

Iaca stau, spune-mi.

Spune-mi te rog măi d-le ofițer, voi aveți acasă cocoș?

Ofițerul începu a rade, apoi îi zise: Da măi Vasilică, noi avem un cocoș peștriț foarte frumos, vrei să te joci cu iel?

Vasilică însă cu o mutră foarte serioasă îi zise:

Bine! Voi aveți cocoș, dar noi nu avem. Cocoșul nostru a murit și ieu l'am îngropat, apoi îi povesti toată pătania cu cocoșul.

Apoi bine măi Vasilică tu ai îngropat de viu cocoșul?

Da ce să facem cu iel. Cocoșul dece s'a prefăcut numai că ie mort. Eu cu bunicul i-am făcut groapa și când să-l îngropăm el fugi! Să stele groapa fără cocoș; nu se poate.

Da! Incaltea l'ai îngropat cu muzică, îl întrebă ofițerul rîzând.

Apoi nu l'am îngropat cu muzică, că bunica nu are muzică, numai uncheșul Arel are gîtară dar iel e la București, așa că l'am îngropat fără muzică.

Și apoi ce-i trebuie unui cocoș muzică, un cocoș, e un cocoș.

Apoi bună ispravă făcuși măi Vasilică. Hai noroc măi Vasilică.

Noroc.

Stai am să-ți mai spun ceva.

Ce?

Te duci la regiment?

Da!

Când vii dela regiment, să-mi aduci și mie o sabie și un chîpșu.

Bine, am să-ți aduc.

Dar și o decorație, așa cum ai tu.

Da desigur; pentru ispravă ce ai făcut meriți o decorație.

Și ai să mi-o aduci?

De bună seamă.

Noroc.

Noroc.

Apoi Vasilică așteptă să mai treacă și alții.

Trecu o babă bătrână tare.

Unde mergi babo? Stai să-ți spun ceva:

Lasă măică lasă, ai să-mi spui când oi veni.

Nu! Stai să-ți spun acuma. Să știi că la noi a murit cocoșul.

Voi aveți acasă cocoș?

A nostru a murit și ieu l-am îngropat.

Bine măică bine, dacă a murit, trebuia să-îngropi.

Da! Dar să știi că nu mai avem cocoș.

Și așa Vasilică stătu la poartă de povestii la toată lumea pătania cu cocoșul, care făcea pe mortul și el l'a îngropat.

În scurt timp află tot cartierul istoria lui Vasilică și a cocoșului. Când îl întâlnea cineva, îl întreba:

Ce măi e cu cocoșul măi Vasilică?

Ce să fie, bine, l'am îngropat, și nu mai avem cocoș, voi aveți umul?

Arel Popovici

XOX

ȘTIRI

DOUA ANIVERSARI

Duminică 8 Noembrie a. c. cu ocazia celei de a 17-a aniversare dela întemeierea Asociației amicale de Surdo-muți din România, a avut loc la sediul Asociației, str. Fontăriei 12, o mică recepție într'un cerc restrâns de membrii.

Cu acest prilej d. Henry Ghika, unul din fondatorii Asociației, a arătat evoluția acestei societăți până în anul acesta când grație noului președinte d. V. Dimitriu-Leorda — căruia îi aduce elogiul — a ajuns la o dezvoltare din cele mai admirabile avându-se asigurat construcția „Casei Tăcerii“.

D. Săvescu Ernest fost președinte aduce elogiul fondatorilor și foștilor președinți.

În aceeași termenii a vorbit și d-nii I. Petrescu și Avram Oschiuz.

La urmă d. președinte V. Dimitriu-Leorda, într'o scurtă cuvîntare, a spus:

Astăzi în al 17-lea an de existență a acestei societăți, speranța de mâine a tuturor Surdo-muților, cari își vor găsi de lucru și adăpost de bătrînețe, prin „Casa Tăcerii“ ce se construiește la primăvară, se cuvine că gândul nostru să se îndrepte la M. S. Regina Maria protectoarea noastră (întreaga asistență ovațianeză).

Mulțumind celor cari au întemeiat asociația îndeamnă pe tinerii membri să urmeze cu cinste și demnitate pe cei puțini care au mai rămas și cărora datorăm existența ei.

Coincidența a făcut ca în aceeași zi la Cernăuți „Societatea Surdo-muților din Moldova de Sus“ să implinească 10 ani dela înființarea ei.

Ședința festivă a avut loc în sala primăriei municipiului Cernăuți.

Duminică 1 Noembrie a. c. cu ocazia celei de a 3-a adunare generală din acest an al soc. de surdo-muți d-nul Gheorghe Păiș funcționar la soc. de Telefoane, departamentul desenatorilor, a fost ales casier în locul vacant prin demisia d-lui Vasiliu Nicolae.

Consiliul a fost completat cu d-nii Săvescu; T. Grecu Fotea Mircea și Ungureanu Dumitru, cenzori.

Federația Soc. franceze de surdo-muți și a găsit un apărător în parlament

Se știe că Federația Societăților Franceze de surdo-muți care a fost remaniată în Decembrie 1933, și care a reușit să grupeze de atunci, 22 de asociațiuni de surdo-muți, totalizând un efectiv de 8.000 membri, dezvoltă o intensă activitate.

În primăvara trecută, membrii ei au expus printr'o scrisoare individuală, candidaților la deputăție din întreaga Franță situația lamentabilă a surdo-muților francez. O mare parte din cei ce au fost aleși, au promis concursul lor Federației, pentru a obține votarea reformelor urgente în ceea ce privește învățământul și dreptul la lucru al surdo-muților. După care, Federația a voit să intre în legătură directă cu reprezentanții, cari au constituit guvernul. Ea nu a putut fi auzită până acum și a primit însă excelente promisiuni din partea Ministerului Sănătății Publice și din partea Ministrului Educației Naționale.

În sprijinul acțiunii sale, Federația a luat contact cu d. Cogniot, deputat al circumscripției 11, vice-președinte și raportor al comisiei învățământului la Cameră. Rareori alegere a fost mai fericită, căci d. Cogniot este un fost profesor al liceului Voltaire din Paris. D-sa cunoaște situația actuală a învățământului surdo-muților, care este dezastruosă. El se ocupă personal cu toate chestiunile învățământului pe cari le apără și va sprijini cu toate chestiunile învățământului pe cari le apără și va sprijini cu toată competența sa revendicările noastre. Trebuie să-i acordăm încrederea.

D-sa a explicat la 27 Octombrie, Delegației Federației noastre care l-a vizitat, că Guvernul a moțenit

o enormă debandadă administrativă. Exista astăzi servicii de învățământ în toate Ministerele ceace este profund anormal și intenționată de a grupa toate instituțiile de învățământ la Ministerul Educației Naționale, iar pe surdo-muți în primul rând. Nu este deci vorba de o chestiune de dreptate, nici de o chestiune socială, ci este vorba pur și simplu de o chestiune administrativă care trebuie rezolvată.

Surdo-muții au rîznit pot deci să înceapă a spera, căci revenăcarue lor nu se vor mai lovi de interese particulare, cari s'au putut rîzica până în prezent în contra intereselor generale al celor tăcuți. Dacă va fi nevoie se va prezenta un proiect de lege relativ la învățământul general și profesional al surdo-muților. Federația are minunate atuuri în mână, ea posedă de aci înainte stâlpi puternici în parlament, o înțelegere mai sănătoasă a revendicărilor sale din partea tuturor deputaților și în special ea are în fruntea ei militanții cei mai inteligenți, cei mai capabili, cei mai desinteresați.

Ea trebuie să câștige partidă, și o va câștiga!

Festivalul dela 24 Ianuarie 1937

Pentru mărirea fondului de construcție a „Casei Tăcerii“ în ziua de 24 Ianuarie 1937 va avea loc un mare festival artistic în saloanele „Arta“ din str. Batiștei.

Biletile la acest festival se găsesc la Sediul Soc. de Surdo-muți din str. Fondăriei. la Biroul propagandei „casei tăcerii“ din Calea 13 Septembrie 8 și la d. legația speciali autorizații de asociația surdo-muților.